

En symfoni der sad

Politiken, Copenhagen

Jurij Moskovitin

07-03-1981

GUSTAV MAHLERS sjette symfoni, skrevet i 1903, er en af komponistens symfonier som endnu ikke har fundet sin plads. Den er også så mærkelig, at man forstår det. Selvfølgelig- sådan er skæbnens ironi- syntes Mahler at det var hans indtil da bedste symfoni. Det er svært at anmelde den, netop fordi den spilles så sjældent. Jeg har hørt den en gang i levende live før, nemlig med Leningrad symfonikerne under Kondrashin. Det var en opførelse der vakte respect, og da man vidste at man dårligt kan finde bedre orkester og dirigent, endte man med den fornemmelse, at Mahler her alligevel og trods alt og hvad man ellers kan finde på af bortforklaringer var ude i en blindgyde.

På denne baggrund kan Radioorkestrets opførelse til torsdagskoncerten under Yuri Ahronovitch kun beskrives som sensational. Længe har vort orkester ikke spillet så godt, så interesseret, så veltalende, længe siden man har oplevet en koncert hvor der var en sådan forståelse mellem orkester og dirigent, og det er også længe man har haft et så lydøret og begejstret publikum.

Træblæserne var på internationalt plan, dvs. de var bedre end dette plan, pragtfuldt obospil. Straks jeg skriver dette, føler jeg det er forkert at fremhæve nogen på andres bekostning - og så må man alligevel nævne slagbatteriets indsats: det var ikke kun morsomt, men sandelig og så alvorligt og effektivt da man forsigtigt lyttende tog en stor trækasse op, ventede, og så præcist som angivet med et brag smed den på gulvet. Måske er denne a-mol symfoni hysterisk, men i denne version, som varede halvanden time, sad man åndeløs og ønskede kun at der var mere. Ahronovitch dirigerer med den store udvendige gestus, men hans bevægelser er præhan fører hele tiden musikerne hen hvor det er livet-og-døden-det gælder- og det er nu engang den slags man lever på. En helt vidunderlig aften.